

PESTI SALON.

FRESCO-FESTÉSEK.

ARSZLÁN, PÁRDU CZ ÉS TIGRIS.

II.

gértük szépeinknek egy valódi párisi arszlán farsangi átalakulásának classikai mintáját. Ki tudja nem kerekedik-e kedve uracsainknak is illy classikus alakot váltani még e farsangon? mintaképünk megmenti őket az ugy is unalmas archaeologiai fejtöréstől.

Ugyanis midőn a hon nemakar azon minap számunkban mutatott igénytelen öltözetbe rejtőzni, akkor egy historiai costumöt gondol ki magának minden század- és népektől kölcsönzöttet *). Ekkor bezzog már szabad játéka van szellemének, s a jó ízlés magasb mérfokban mutatkozik. Helyet hátí uraim és asszonyaim, helyet a jeles tánczosnak, ki Musard' legujabb négyeseiben szokott remekelni.

*) Ezen maszkoknak Chicard nével nevezetnek.

De hajh! ekkép kiált fel a francia liorok' elmés festője Huart, s hajht kiáltunk vele mi is — miért hogy a természetben minden elkopik és oda lesz, miként a matrőzkeleméből készült Gunkelburkonyok, úgy a legzsírosb örökösök, az ezres bankjegyek egy mint az almaszín quakerek. Egy szép reggel bizonyos éj után, mely egy kissé lén igen andanizál volt, fölébredve az asztal alatt arszlónunk, csak azon veszi magát észre, hogy tízenkétezer pengő forint esí jövedelméből nem maradt egyebe mint egy félig kégett integritad. Avval nem igen messze megy — fogod lén mondani szép olva-

só; de sőt igenis messze a bírói lezárást meg az istenments árverések hetedik poklág. S hogy csak oda megy és nem máshová, azt törvényhozóink mely bölcseségének köszönhetjük, kik oly törvényt, mely a kevély arszlánt kincseinek legdrágábbikától a szabadságtól fosztandá meg válto-codexünk^{*)} különben is elég szigorú intézményéből kihagyának. Már ebben megint előbb állunk franczhoz nál, melynek illetén csillaglejárt arszlána, mielőtt még szivarmaradványát tövig leszini ideje lesz vala, már a nem-zeli emlékek^{*)} egyik legdicsőbbjének kellő közepében találja magát — ama regeteg kalitkában, melybe mindazon arszlánok becsuktnak kiket a párisi bedunsereg üldöz és utólér.

Hahogy a nemes fogoly oly szerencsés, hogy éppen minden bátyját, nénjét és osztó atyafiát még egészen meg nem ello, egy pár évi fogság után valahára megint világot lát. Öröksége után kifizeti adósságát, s a négy X-hez közeledve véget vet a komédiának, felajánlva valamely vagyonos fiatal hölgynek — ha netán hibáznék is a tizenbat ösből egy vagy kettő — ősi kezét, kezével czímét, czímével szívét, s szívével nem éppen megve-tendő köszvényét.

Minő hymen lesz aztán az ilyenből, azt a jó Isten tudja. Annyi igaz hogy az ifjú hölgy, ki daliás karcsu termetről, nagy barna szem, kis paj-kos bajusz, sűrű, talán éppen szőke hajfűrtök, szóval mindenről inkább ál-madozott semmint a podagráról, miként ezen igénytelen rajzocskánk mur-talja

^{*)} Hotel Cliehy, adósságbörtön.

inkább hasonlít egy rokuskórházbeli ápolóhölgyhöz semmint ő méltóságának a már csak néhai arszlánnak sok — igen is sok nőtársától irigylett fiatal grófnéjához.

Ah be mely tanulság van és be szemorú ama szent hajdan' bölcsőnek vanitas vanitatumában! Gondolná-e valaki nagyságok közül, hogy ugyanazon dicső lény, ki még nem oly fölötte rég egy állatkirály' minden elsőbbsége és teljes erejével bírt és bámulták vala, ugyanazon elegans, mondhatni pompás arszlán, kit mult számunkban életerejének teljében mutata be szépeinknek rajzolóink, hogy mondom azonagy lény tilt legyen festőnk' együgyű esetének, midőn ismét szépeink' számára a következő könnyűden ugyan de hajh! be élethíven odavetett vázlatocskát létesíté? Hinné-e valaki hogy arszlán, ki csak kevés év előtt még állatkirálynak tartaték, most abban leli főbb tréfáinak egyikét hogy az ebek' legszelidobb, legértelmesebb és legfuresábbikát a házmester' öreg l'amourja ivadékaiknak legszelesbikét tanítgatja szolgálni és fegyvert forgatni és a többi? Sic transit gloria mundi!

